

Janši prebežniki, Šarcu dezerterji ali nove volitve

Janeza Janšo, ki je s svojo stranko na volitvah dosegel daleč najboljši rezultat, bo prihodnji teden predsednik republike **Borut Pahor** povabil na dodaten posvet, ker ga namerava predlagati za mandatarja. Razlog je preprost: **Marjanu Šarcu** ni uspelo prepričati NSi **Mateja Tonina**, da bi se že odrekli desnosredinski vladi **Janeza Janše** in podprli levo alternativo Šarca, SD **Dejana Židana** in SMC **Mira Cerarja**, ki lahko računa še na tiho pomoč Levice **Luke Meseca**. Ta razplet je pokazal nepremišljenost levičarskih kritik Boruta Pahorja, ko so od predsednika zahtevali, da mora takoj podeliti mandat njihovemu Šarcu, čeprav česa takega, da ne bi ponudil relativnega zmagovalca volitev, še noben predsednik države nikoli ni storil. Točno obratno je, naglica škoduje levici, njihov problem ni oblast, to s Cerarjem, Židanom in Karlom Erjavcem že imajo, problem je, ker so pravkar izgubili volitve. A tudi zmagovalec volitev Janša ima težave: brez dogovora s strankami iz sredine ali levice ne more do večine in zato ni nujno, da bo sprejel Pahorjevo kandidaturo. O tem, da ga v tem primeru Pahor ne bo predlagal, sta se dogovorila na srečanju takoj po volitvah. Če se kandidat ne strinja, ga predsednik ne more predlagati.

Ali NSi beži že pred bitko

Razplet, da Šarcu doslej ni uspelo, ni presenečenje. Presenečenje bi bilo, če bi NSi še preden se je začel spopad, spustila hlače in pobegnila z bojišča. Tudi za to je sicer bilo nekaj glasov v NSi, kar so mediji precej napihnili, čeprav je le za popolne nepoznavalce novost, da sta proti Janši in za vstop v levo vlado **Ljudmila Novak** in **Janez**

Pogorelec. Novakova je pol leta pred volitvami poslancev odstopila po ne preveč uspešnem nastopu na predsedniških volitvah in po tem, ko je precej zaostрила politiko do SDS Janeza Janše. Z zamenjavo predsednice so se najbrž rešili pred izpadom iz državnega zbora. Pogorelec je zaslovel kot javni protagonist nenavadne politike Novakove, ko je volivce NSi skušal pridobiti s sporočili v Delu in Dnevniku in na spletnih omrežjih, da mora Janez Janša takoj odstopiti kot predsednik SDS. Čeprav so veliki mediji, ki jih obvladuje levica, to retoriko proti Janši nagrajevali in naklonjeno prenašali Pogorelčeve bizarne ideje, kako bo desnica takoj zmagala, če le Janša odstopi, so bili težava volivci. Desnih in sredinskih volivcev napoved, da bo NSi pomagala vladati levici proti SDS, ni prepričala, levi pa volijo leve stranke in niti slučajno NSi, pa karkoli že prodaja tisk, ki dramatično izgublja bralce ali si domišlja del politikov in njihovih propagandistov med novinarji. Ni pa pametno podcenjevati Novakove, ki ji je po izpadu leta 2008 uspelo vrniti NSi v državni zbor, pozneje pa ubraniti oblast, ko ji je stranko poskušal prevzeti **Lojze Peterle**. Je precej spretna ženska, trmasta pa na podoben način kot **Milan Brglez**, ki je zasoliral v povsem levo smer v SMC. Različen je bil odziv: Brgleza je Cerar zabrisal iz stranke, v NSi pa Tonin pojasnjuje, da so notranje demokratična stranka, kjer imajo funkcionarji lahko različne poglede o tem, ali bi pomagali vladati na volitvah poraženi opciji. Za previdnost so tehtni razlogi, v prihodnosti se lahko položaj še spremeni in bo Novakova s Pogorelcem slavila, izključiti nekdanjega predsednika pa je tudi skrajno nevarna poteza: to je vzorec ravnanja ljudske stranke, kjer so to storili **Marjanu Podobniku**, a se ni obneslo. Obratno, Podobnika je približalo NSi, to stranko je celo javno podprl pred volitvami poslancev. Zanesljivo je sicer ni podprl za to, da bi šla po volitvah na vrat na nos v vlado Marjana Šarca, da bi onemogočila zmagovalca volitev Janšo in da bi Šarec za pravosodnega ministra imenoval Pogorelca, za ministrico za zdravje pa Novakovo.

Prebežniki na levi in v sredini

Šarčev cilj najbrž niti ni bil, da bi na svojo stran takoj pridobil NSi in si s tem zagotovil dovolj glasov strank LMŠ, SD, SMC, NSi, DeSUS in SAB za vladanje. Tako hitro Toninovi ne morejo spustiti hlač ali zastave. Cilj Šarca je drugje. Z dogovarjanji o koaliciji je, tudi s pomočjo pritiska velikih medijev, ki jih obvladuje levica, nadziral druge sredinske in leve stranke, da tam ne bi kdo dezertiral in se povezal z Janšo, kar bi slednjemu omogočilo vladanje. Položaj levih in sredinskih strank je podoben kot položaj Toninove NSi. Zastave, ki so jo visoko dvigovali pred volitvami, da so levičarji, ki so vedno proti Janši, ne morejo zdaj kar spustiti in čete ne smejo bežati, ko se priprave na bitko še začele niso, pa čeprav vedo, da lahko Janša sestavi stabilnejšo vlado in je zanesljivo tudi neprimerljivo bolj izkušen politik kot Šarec. Stranka SDS pa je tudi v mednarodnem okolju povsem drugačne vrste sila kot LMŠ. Dolgoročno se vladanje s Šarcem lahko zanje razplete v katastrofo na volitvah, z Janšo pa, kot je v preteklosti dokazal Desus, lahko partnerji z leve sredine rastejo. V težave pa politike, ki so se pred volitvami zaklinjali, kako levo proti Janšo so, spravlja celo Šarec, ko filozofira o nekakšni sredini, ki da jo povezuje. Kje je pa to zdaj našel med levičarji okoli sebe?

Še najmanjša neznanka v tem dogajanju je **Zmago Jelinčič**, ki je nekoč desetletje levi sredini zagotavljal, da je vladala državi, ko je brezkompromisno podpiral **Janeza Drnovška**, čeprav mu je zaradi tega po volitvah leta 1992 takoj razpadla poslanska skupina, leta 1996 pa je na oblast k Drnovšku spravil prej omenjenega **Marjana Podobnika**, kar ni bil nujno cilj. Takrat so Jelinčiča napadali z desnih medijev, ga zmerjali z nadimkom Padalec, s katerim bi naj delal za SDV, opozarjali, da si je nekoč, še kot mladenič, lajšal življenje s cerkveno lastnino... A v politiki ni milosti in po tem obdobju, ko Jelinčič za levico ni bil več življenjsko

pomemben, so se ga lotili z leve strani z nič manj brezkompromisnimi diskreditacijami. Celo kipi Josipa Broza Tita, ki jih hrani, Jelinčiču pred levimi novinarji ne pomagajo veliko. Srečo pa ima, da ti mediji relativno slabo obvladajo posel in da večina ta teden še vedela ni, da ga državni zbor voli za podpredsednika odbora za zunanjo politiko, na kar sem opozoril v Spletnem časopisu. Tradicionalni mediji so se, kar je precej značilno, zganili šele, ko je bilo že izglasovano in prepozno. Ko ni bilo mogoče več nič doseči.

Jelinčič je gotovo namazan z vsemi žavbami in ne sodi med duhovnike brez greha, leve medijske kreacije po volitvah, ko se je nenadoma znašel na ražnju, pa tudi niso brez ozadja, ki je v preprosti borbi za oblast in milijardne posle, ob katerih so Jelinčičevi grehi smešen drobiž, kar v vseh strankah dobro vedo, zato so ga tudi gladko vsi podprli za podpredsednika odbora za zunanjo politiko kljub njegovi Ukani. Prebežnikom ali dezertterjem bo šlo za veliko več.

Da bomo priča prebežnikom in dezertterjem, pa skoraj ni dvoma. Nad majhnimi strankami visi tveganje predčasnih volitev, ki se jih kot relativni zmagovalec volitev ne boji le Janez Janša in na Levici trenutno morda še Luka Mesec.

Vsi ostali pa se volitev s svojimi majhnimi igricami za velike države posle morajo bati. Tudi Marjan Šarec. In njihov problem bo, da prej ali slej volitve bodo in račun tudi.